

PACTIO IMPOSSIBILIS

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Hodie GILLETTENARRATIVE unum mensem natus est.

Partus post quattuor annos graviditatis venit, ubi indoles, perseverantia et disciplina tribus generationibus sanguinis societatis occurrerunt: quinquaginta octo annis avi Camp, quadraginta patris mei, duodeviginti meis.

Partus naturalis fuit. Nullae contractiones. Nullus labor. Nullus dolor.

Obstetrix fuit lex de iure auctoris. Optimam elegeram. Nihil erat quod timerem — ius auctoris semper scit quid faciendum sit, et nemo tam stultus est ut bellum contra id gerat.

Illo die interrete scriptionem GILLETTENARRATIVE inter quaestiones quae magni momenti erant collocavit. Titulus erat occupatio, sine pudore declarata.

Deinde aliquid accidit quod semper in his sermonibus accidit. Mulier mihi dixit me non mei similem agere — gratiam erga homines qui mihi nihil nisi distantiam et inimicitiam ostenderant viro nomine Frega non convenire.

Itaque alius ascensus coepit.

Regnum ferri gravis. Technologia systematum. Vetus insigne laminarum decussatarum quod ad unam sententiam factum videbatur: lamina sum.

Deinde regnum cutis et aquae, sub eodem tecto cum primo dormiens.

Una syngrapha argentaria. Duo saecula metalli.

Architectura se ipsa composuit. Numquam eam in charta designavi. Materia plastica in imo. Ferrum et cutis in summo. Mater Gillette in medio capta, sicut res in forcipe retenta.

Ad Wall Street perveni. Non eo modo quo exspectabant. Sine veste formali. Sine fascia collari. Custodes me intrantem viderunt soleis ligneis et bracis brevibus Bermudianis indutum.

Domini Bursae mihi obviam exierunt. Instrumenta photographica sine intermissione displodebant. Duae stationes televisificae iam in directo erant.

Nemo verbum dixit. Decem miliarda dollariorum habebam, et cum decem miliardis dollariorum in sinu, quomodo vis vestiri potes.

Argentaria conclave aperuit. Nemo rogavit num paratus essem — tantum numerare coeperunt. Inquisitio numquam rogat num pactio fieri possit. Rogat ubi subscribendum sit antequam alius prior adveniat.

Una syngrapha argentaria. Duo saecula metalli.

Societates non emi. Circulum clausi quem avus Camp apertum reliquerat.

Primum regnum materiam plasticam et chartam tenebat.

Secundum ferrum grave tenebat.

Tertium cutem et aquam tenebat.

Ego unam tantum rem tenebam: GILLETTENARRATIVE. Et nomen verum plus ponderat quam tres officinae.

Argentarii in tunicis suis pedes meos intuebantur, non chartas. Chartae iam subscriptae erant antequam intravi.

Notae mercatoriae non evanuerunt. Cognomen mutaverunt.

Prima in pluteis superforum mansit, in tabernis chartariis quae adhuc calamos vendebant hominibus qui nihil cum Amazon commune habere volebant.

Secunda laminas suas decussatas recta in manifestum meum tulit, quasi ad unum versum solum fabricatae essent: lamina sum.

Tertia cutem et aquam sumpsit et aliud super eas posuit — non effectum. Curam sui.

Vetera nomina in capsis manserunt. Nomen verum alio migravit.

Homines Gillette emere desierunt. GILLETTENARRATIVE emerunt — non quia minoris constabat. Pretia cum qualitate aequavi, non cum lucro. Emerunt quia post omnem laminam fabula vera erat, et nulla procuratio in Manhattan scit unam scribere quae falsa non sonet.

Deinde analystae quaestiones suas solitas posuerunt: qui sunt novi moderatores summi, ubi est sedes principalis, quomodo omnia ordinabuntur?

Responsum meum simplex fuit. Da mihi tres dies in urbe Boston et homines Gillette conducam. Non omnes. Tantum veros. Eos qui mei similes sunt.

Gillette a matre ad aviam transiit, et ut omnes seniores, viam futuram iam noverat. Consilium administrationis minus quam viginti quattuor horis rasum est, propter inscitiam. Tres quaestiones per omnia conclavia resonabant:

Quid cogitabatis, dum ille vos in interreti dilaniabat?

Quomodo virum vincere sperabatis qui pecuniam vestram nolebat — unum tantum dollarium?

Cur numquam vel semel cum eo locuti estis?

Illo vespere legatus advenit, nomen ferens in capsula vacua
impressum — horreum quod iam nihil faciebat quod ego non iam
melius, vilius et cum plus animae aedificare possem. Me aspexit et
dixit:

Homines novaculam non emunt. Hominem emunt qui eam vendit.

Et cogitare — soleis ligneis indutus intravi. Et omnia emi.

Ferdinando